

Arrest

nr. 134 447 van 2 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat KALIN loco advocaat F. JACOBS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 22 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 12 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jonge man van Peul-origine, geboren in Kindia, Guinee op 14 februari 1993. Na het overlijden van uw vader in 2006 verhuisde u naar Conakry waar u werd opgevoed door de jongere broer

van uw vader, Issa Bah. In 2010 trouwde uw oom met Adama Houwa en zij kregen samen ook een kind. Tot 2012 liep u school in Conakry, maar wegens uw problemen kon u uw opleiding niet afmaken.

Begin 2012 begon u een relatie met Fatoumata Kandjoura. Fatoumata zat op dezelfde school als u en u leerde haar kennen op 31 december 2011 in een discotheek in Conakry. De vader van Fatoumata is commandant in het leger van Guinee. Wanneer uw oom hoorde over jullie relatie ging hij samen met u naar de ouders van Fatoumata om een eventueel huwelijk te bespreken. De vader van uw vriendin maakte aan uw oom echter duidelijk dat hij zijn dochter nooit zou laten trouwen met een jongen van de Peul-stam. Ook al wilden zowel uw oom als de ouders van uw vriendin dat de relatie stopte, gingen u en Fatoumata samen verder. Op 14 februari 2012 werd u aangevallen door het ex-vriendje van Fatoumata en zijn bende. Tijdens een tweede aanval op 11 mei 2012 raakte u gewond en u verbleef gedurende een week in het ziekenhuis. Na deze feiten besliste u om afstand te nemen van Fatoumata en de relatie te beëindigen. Uw oom wilde dat u naar Kindia zou gaan om te studeren. Van 3 juli tot 20 augustus 2012 verbleef u in Kindia.

Na uw terugkeer naar Conakry op 20 augustus 2012 nam Fatoumata opnieuw contact met u op. Zij vroeg u om op 31 augustus 2012 met haar mee te gaan naar een discotheek. Uit angst om opnieuw belaagd te worden door de ex-vriend van uw vriendin besloot u niet mee te gaan. In de nacht van 31 augustus overleed uw vriendin. Haar lichaam werd gevonden in de nabijheid van de discotheek. Nog diezelfde nacht werd u thuis gearresteerd op verdenking van haar dood.

Na uw arrestatie bracht u tien dagen door in de gendarmerie van Anta vooraleer u werd overgebracht naar de gendarmerie van Hamdallaye. Onder druk van aanhoudende martelingen tekende u hier uiteindelijk een bekentenis. U bleef gedurende een maand en een week in Hamdallaye tot uw oom er in slaagde om u vrij te kopen. Zo kon u op de nacht van 17 en 18 oktober 2012 ontsnappen. U verbleef nog twee dagen in een huis in de wijk Cimanterie eer u vanuit Conakry samen met een smokkelaar per vliegtuig naar België reisde. U kwam in België aan op 21 oktober 2012 en op 22 oktober 2012 vroeg u asiel aan.

U vreest vervolging door de familie van Fatoumata Kandjoura en door de autoriteiten van Guinee op verdenking van haar dood.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u na het overlijden van uw vriendin vervolgd worden door haar familie en de autoriteiten van Guinee.

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas wordt in de eerste plaats ondergraven door de flagrante tegenstrijdigheden die bestaan tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over cruciale elementen in uw verhaal.

Zo vertelde u bij de DVZ dat Fatoumata Kandjoura al een lange tijd een vriendin van u was. Over de reden van uw arrestatie vertelde u letterlijk: "De reden dat ik verdacht word is omdat de mensen wisten dat we vrienden waren". Ook in de verklaring bij DVZ gaf u aan geen partner te hebben of gehad te hebben (Vragenlijst CGVS, p.4, Verklaring DVZ p.5). U hebt bij de DVZ met andere woorden op geen enkel ogenblik aangegeven dat u een liefdesrelatie zou hebben onderhouden met Fatoumata Kandjoura. Tijdens uw gehoor bij het CGVS gaf u echter aan wel degelijk een relatie te hebben gehad met Fatoumata Kandjoura, deze relatie was zelfs het centrale element in uw asielrelaas. Het feit dat u desondanks bij de DVZ op geen enkel moment melding hebt gemaakt van deze relatie ondergraft in sterkte mate de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Wanneer u hier tijdens het gehoor mee werd geconfronteerd verklaarde u bij de DVZ wel degelijk verteld te hebben dat jullie een relatie hadden en ook gezegd te hebben dat haar familie u niet accepteerde omwille van uw etnische afkomst (Gehoor

CGVS, p.21). Deze informatie is echter nergens in uw verklaringen bij de DVZ terug te vinden en als dusdanig moet ook besloten worden dat u geen afdoende verklaring kan bieden voor deze cruciale tegenstrijdigheid.

Bij de DVZ verklaarde u herhaaldelijk dat u op 1 september 2012 werd gearresteerd door de politie (Vragenlijst CGVS, p.3-4). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u werd gearresteerd door de gendarmerie (Gehoor CGVS, p.16). Wanneer u er tijdens het gehoor mee werd geconfronteerd dat u bij de DVZ hebt verklaard niet door de gendarmerie maar door de politie te zijn gearresteerd, reageerde u dat u ook bij de DVZ hebt verklaard door de gendarmerie te zijn gearresteerd (Gehoor CGVS, p.16). U voegde er aan toe dat u na uw arrestatie naar de gendarmerie bent gebracht terwijl u naar het politiekantoor zou zijn gebracht als u inderdaad door de politie zou zijn gearresteerd (Gehoor CGVS, p.16). Hierbij moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ –in tegenspraak met uw verklaringen bij het CGVS- ook daadwerkelijk hebt verklaard 10 dagen in het politiekantoor van Anta te zijn opgesloten (Vragenlijst CGVS, p.4). Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw arrestatie en detentie plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Bij de DVZ stelde u vervolgens ook dat u tijdens uw verblijf van 10 dagen in het politiekantoor van Anta werd verplicht om een document te ondertekenen waarmee u bekende de moordenaar van Fatoumata te zijn alvorens overgeplaatst te worden naar de gevangenis van Hamdallaye (Vragenlijst CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor bij het CGVS vertelde u, in tegenspraak met uw verklaringen bij DVZ, dat u pas tijdens uw verblijf in Hamdallaye zou gedwongen zijn om het bewuste document te ondertekenen (Gehoor CGVS, p.17-18). Wanneer u ermee werd geconfronteerd dat beide verklaringen niet met elkaar te rijmen zijn, stelde u dat u gevraagd werd om uw verklaringen bij de DVZ kort te houden en dat u daar wel hebt verteld dat u een bekentenis hebt ondertekend, maar niet hebt verteld waar u dat gedaan hebt (Gehoor CGVS, p.18). U stelde bij de DVZ echter letterlijk: "In het politiekantoor werd ik verplicht om een document te tekenen. Ik ondertekende een document waarin geschreven stond dat ik de moordenaar ben. Na deze 10 dagen werd ik overgeplaatst naar de gevangenis van Hamdallaye" (Vragenlijst CGVS, p.4). Uw verklaringen bij de DVZ zijn van die aard dat zij niet voor interpretatie vatbaar zijn en het feit dat u gevraagd werd om uw verhaal kort te houden bij de DVZ is geen afdoende verklaring voor voornoemde tegenstrijdigheid. Het feit dat uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS over een cruciaal element als uw bekentenis niet met elkaar overeenkomen ondergraaft niet enkel de geloofwaardigheid van het feit dat u door de autoriteiten zou worden gezocht op beschuldiging van moord, het tast ook uw algemene geloofwaardigheid aan.

Ten slotte moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ ook verklaarde dat Fatoumata op 31 augustus 2012 werd uitgenodigd in een discotheek en dat zij u vroeg mee te gaan, maar dat u weigerde (Vragenlijst CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u dat uw vriendin u niet op 31 maar op 25 augustus belde met de vraag om mee te gaan (Gehoor CGVS, p.15,22). Wanneer u werd gewezen op uw verklaring bij de DVZ vertelde u dat u nooit hebt gezegd dat zij u pas op de 31e zou hebben gebeld, aangezien het in Guinee niet kan dat je wordt uitgenodigd op de dag van het feest zelf (Gehoor CGVS, p.22).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd omdat u niet op overtuigende wijze kon verklaren waarom u zou verdacht worden van de moord op Fatoumata Kandjoura.

Volgens uw eigen verklaringen bent u niet meegegaan met Fatoumata naar de discotheek. Wanneer de politiediensten u nog in dezelfde nacht van haar overlijden kwamen arresteren troffen zij u dan ook aan in het huis van uw nonkel (Gehoor CGVS, p.16-17). U vertelde eerder tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u nog voor de start van uw problemen samen met uw oom naar de familie van Fatoumata was gegaan om een eventueel huwelijk te bespreken, maar dat haar ouders duidelijk maakte dat zij niet wilden dat hun dochter een relatie had met een Peul (Gehoor CGVS, p.14). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het CGVS gevraagd werd waarom u juist verdacht zou worden van de moord vertelde u dat het feit dat men dacht dat jullie nog steeds een relatie hadden hiervoor de reden was (Gehoor CGVS, p.21). Het is echter onduidelijk hoe het feit dat zij dachten dat jullie nog steeds een relatie hadden u meteen tot de schuldige maakte. Wanneer u herhaaldelijk opnieuw werd gevraagd waarom u juist de schuld zou krijgen van haar dood vertelde u uiteindelijk dat men u er van verdacht haar vermoord te hebben om die relatie te stoppen en dat haar familie u valselijk beschuldigd zou hebben omdat zij een hekel hebben aan mensen van de Peul stam (Gehoor CGVS, p.22). Het is echter weinig aannemelijk

dat de ouders van Fatoumata zouden denken dat u hun dochter zou vermoord hebben om een einde te maken om jullie relatie of dat zij haar overlijden zouden gebruiken om u valselijk te beschuldigen enkel en alleen omdat u tot de Peul-stam behoort.

Uw weinig aannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen over uw vlucht uit de gevangenis en vertrek uit Guinee ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u dat u in de nacht van 17 op 18 oktober 2012 ontsnapte uit de gevangenis van Hamdallaye nadat uw oom langs vaderskant uw bewakers had omgekocht. U zou tijdens de nacht uit uw cel zijn gehaald en samen met de bewaker via de grote uitgang uit de gevangenis zijn gewandeld tot bij uw oom die wat verder op u wachtte in een taxi (Gehoor CGVS, p.19). Het is weinig aannemelijk dat u zonder meer met de bewaker via de grote uitgang uit de gevangenis naar buiten wandelde. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd vertelde u dat 's nachts alle belangrijke officieren naar huis gaan en er dus enkel bewakers zijn (Gehoor CGVS, p.19). Gezien het feit dat u zelf verklaarde dat slechts twee bewakers betrokken waren bij uw ontsnapping is het weinig geloofwaardig dat u toch zomaar via de grote poort naar buiten zou kunnen wandelen. U kon bovendien ook niet op afdoende wijze verklaren hoe uw oom in contact is gekomen met die bewakers of hoe hij kon weten dat u in Hamdallaye zat (Gehoor CGVS, p.19).

U vertelde dat u op 18 oktober 2012 bent ontsnapt uit de gevangenis terwijl u reeds op 20 oktober 2012 op het vliegtuig richting België zat. Het is onduidelijk hoe op dergelijk korte tijd een vals paspoort en een ticket richting België zou kunnen bemachtigen. Wanneer u hiernaar werd gevraagd verklaarde u dat uw oom reeds na uw arrestatie was begonnen om u te helpen om Guinee te verlaten en een plaats voor u te regelen, aangezien hij wel wist dat uw leven in gevaar was (Gehoor CGVS, p.20). Het is echter onduidelijk hoe uw oom uw vlucht en paspoort al zou kunnen regelen terwijl hij op dat moment nog niet kon weten of en wanneer hij u zou kunnen vrijkopen.

U vertelde dat u reisde met een paspoort waarin uw eigen naam en uw eigen foto stond (Gehoor CGVS, p.13). Indien u daadwerkelijk zou zijn gearresteerd op verdenking van moord op Fatoumata, tijdens uw opsluiting ook een bekentenis zou hebben ondertekend en uiteindelijk ook uit de gevangenis zou zijn ontsnapt is het weinig geloofwaardig dat u toch onder uw eigen naam zou reizen. Wanneer u hier op werd gewezen verklaarde u hier niets vreemd in te zien, aangezien je in Guinee met goede contacten zoiets kan regelen (Gehoor CGVS, p.13). Wanneer u de vraag later in het interview opnieuw werd gesteld voegde u er aan toe dat u nooit had gedacht dat u de luchthaven zou kunnen verlaten zonder gearresteerd te worden (Gehoor CGVS, p.23). Deze latere verklaring strookt niet met uw eerste verklaring dat zoiets zonder problemen mogelijk is in Guinee.

Ook uw andere verklaringen over uw reis naar België zijn ongeloofwaardig en incoherent. Zo vertelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat de naam van uw smokkelaar "Sylla" was, terwijl u bij de DVZ te kennen gaf met een onbekende smokkelaar te hebben gereisd (Gehoor CGVS, p.12, Verklaring DVZ, p.7). U kon ook niet vertellen met welke maatschappij u reisde of waar dat u een tussenlanding maakte (Gehoor CGVS, p.12). Als verklaring hiervoor haalde u aan dat u in slaap viel zodra u in het vliegtuig stapte. Gezien het feit dat u eerder verklaarde dat u doodsbang was om gearresteerd te worden kan hier weinig geloof aan worden gehecht (Gehoor CGVS, p.12).

Op basis van alle voorgaande elementen moet worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u het risico lopen om door haar familie of de autoriteiten vervolgd te worden omwille van de dood van Fatoumata Kandjoura. Daarom moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 57/7 bis en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en artikel 4 1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; Schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”* is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor

het vluchtelingenstatuut, doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Indien het gegeven dat de vader van F. beweerdelijk een commandant is in het leger van Guinee, mogelijks een overweging kan zijn, dan dient tevens vastgesteld te worden dat verzoeker beweerdelijk gearresteerd werd op verdenking van moord op F., wat een strafrechtelijke oorzaak heeft en dus van gemeenrechtelijke aard is. Nergens kan concreet en onderbouwd uit blijken dat verzoeker zou gearresteerd zijn omwille van zijn etnie, noch op instructie van de vader van F. zodat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Guinee te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Deze vaststelling volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

3.2. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoeker verklaarde op de DVZ "*K. F. is al een lange tijd een vriendin van mij.*" En "*De reden dat ik verdacht wordt is omdat de mensen wisten dat we vrienden waren*" (vragenlijst 3.5). Hieruit blijkt meermaals en uitdrukkelijk dat verzoeker de aard van zijn relatie met F. als vriendschappelijk en niet romantisch, definieert. Verzoeker verklaarde tevens op de DVZ: "*Ik werd vervolgens opgesloten voor 10 dagen opgesloten in het politiekantoor van Anta. In het politiekantoor werd ik verplicht om een document te tekenen. Ik ondertekende een document waarin geschreven stond dat ik de moordenaar ben. Na deze 10 dagen werd ik overgeplaatst naar de gevangenis van Hamdalay*" (vragenlijst 3.5). Aldus kan eveneens meermaals en uitdrukkelijk blijken dat verzoeker verklaarde de bekentenis te hebben ondertekend in het politiekantoor van Anta en dit voor zijn transfer naar Hamdalay.

3.4.1. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Peul en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd (gehoor p. 2). Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze

ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker echter geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

3.4.2. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat uit de gebruikte bewoordingen wel degelijk een romantische relatie kan worden afgeleid, noch waar hij de versie op de DVZ ontkent inzake het ondertekenen van de bekentenis. Nog daargelaten de vraag wanneer F. verzoeker meevroeg naar de discotheek, beperkt verzoeker zich tot herhalingen en uitweidingen (*“Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij de kwetsieuze documenten getekend in Guinee niet mocht lezen doch enkel tekenen. Het is slechts omdat er vlak voor het ondertekenen van de documenten sprake was dat zij de moordenaar van F. was en dat zij dit moest bekennen, dat verzoekende partij logischer wijze van oordeel is dat het document haar bekentenis inhoudt”*), gekunstelde pogingen (*“Het koppeltje had intimiteit doch heeft nooit samengeleefd”, “Hun relatie werd niet aanvaard door geen van beide families en zij konden zich niet als verloofd beschouwen”, “Toen verzoekende partij verhoord werd op DVZ was F. reeds overleden. Zij had dus geen reden om haar als “partner” of verloofde te vermelden”, “Dat tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij wat betreft de burgerlijke stand steeds vrijgezel is”*), loutere ontkenningen (*“op de DVZ heeft verzoekende partij niet gepreciseerd waar zij gedwongen werd een document te tekenen. Toen zij de documenten tekende was zij in HAMDALAYE, waar zij na 10 dagen te Anta in de Gendarmerie was overgedragen”*), verkeerde vaststellingen (*“Tot slot is het opvallend dat indien er in het interview op DVZ er inderdaad geen spoor van “Fatoumata” terug te vinden is, er evenmin welke asielreden dan ook genoteerd werd”*), loutere beweringen die geenszins grond vinden bij een eenvoudige lezing van de vragenlijst (*“Op de DVZ worden de vragen en antwoorden niet genoteerd. Er werden verschillende vragen gesteld waarop verzoekende partij antwoordde en op basis hiervan werd een soort “samenvatting” gemaakt. Het uiteindelijke PV zoals het in het dossier staat werd aan verzoekende partij niet letterlijk voorgelezen: De tolk bekeek het relaas en zei tegen verzoekende partij dat het met haar verklaring overeenstemde. Waarop verzoekende partij tekende”, “Gelet op de aard van het interview op de DVZ kan niet met een voldoende zekerheid worden achterhaald hetgeen precies gevraagd en geantwoord werd vermits enkel een sythèse wordt voorgelegd om te mogen stellen dat de tegenstrijdigheden vaststaan”, “Er dient te worden vastgesteld dat het interview op de DVZ bijzonder en opmerkelijk kort was en zich heeft beperkt tot het invullen van administratieve gegevens, waarbij verzoekende partij zich beperkt heeft tot het beantwoorden van enkele vragen; Dat dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij op de DVZ helemaal niet verhoord werd ivm de reden van haar asielaanvraag. De verklaringen van verzoekende partij houden helemaal geen asielrelaas in. Het is niet dat verzoekende partij plots van asielrelaas zou hebben veranderd of het gedwongen huwelijk zou hebben toegevoegd”*), doch laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die een andere interpretatie dan de letterlijke weergave van verzoekers verklaringen kunnen rechtvaardigen. Daarenboven is de aard van de relatie met F. wel degelijk een cruciaal element in verzoekers asielrelaas zodat hij dit bezwaarlijk kan afdoen als een omissie.

3.4.3. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat *“Voor de ouders is verzoekende partij de “ideale” moordenaar, daar waar zij anders zonder moordenaar blijven”* gaat verzoeker eraan voorbij dat verzoeker de relatie reeds een tweetal maanden voordien beëindigd had (gehoor p. 15), zodat hij geen (persoonlijke of omwille van zijn Peul etnie) bedreiging of beletsel meer was in de ogen van de familie van F. en dat verzoeker bovendien in de nacht van de dood van F. thuis met zijn oom langs vaderskant verbleef (gehoor p. 17), zodat er tevens een getuige was dat verzoeker thuis was. Bovendien laat verzoeker na ook maar enigszins de dood van F., zijn arrestatie of detentie, of andere asielfeiten te adstrueren middels documenten of verslaggeving, temeer verzoeker *“af en toe”* contact onderhoudt met de vrouw van zijn oom en een vriend (gehoor p. 6, p. 10-11).

3.4.4. Aangaande zijn vlucht beperkt verzoeker zich tot herhalingen en uitweidingen (*“Verzoekende partij heeft kunnen ontsnappen omwille van de betaling van smeergeld tbv 60 miljoen Guineese munt, bedrag dat door de oom van verzoekende partij betaald werd”*) en loutere *post-factum* verklaringen (*“De naam van de passeur kwam verzoekende partij te weten van haar oom, toen zij reeds in België aangekomen was”*), doch brengt geen elementen bij die vermogen de beoordeling door de commissaris-generaal om te buigen. Dat verzoeker met een paspoort op eigen naam en met eigen foto is kunnen reizen indien hij werkelijk gearresteerd en gedetineerd was voor moord en daarenboven uit de gevangenis is ontsnapt, is geenszins geloofwaardig gezien hij in dit geval minstens nationaal gesignaleerd zal staan door de

Guineese autoriteiten. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal waardoor deze onverminderd overeind blijven.

3.5. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.6. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers bewering dat *“Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij, de informatiebronnen die verzoekende partij voorlegt en op basis van de Cedoca informatie”* berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoeker vraagt om *“In ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen”*, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK